

ΧΟΡΧΕ ΛΟΥΙΣ ΜΠΟΡΧΕΣ
ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ
ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΑΤΙΜΙΑΣ

Ερατω

Χαμένοι στις Άλπεις, ανάμεσα σε Γερμανία και Αυστρία, μεσοβδόμαδα (Mittwoch

κυριολεκτικά εις την Γερμανικήν), η μικρή παρέα των τριών Ελλήνων και της μιας Ελληνίδας, περιμένει την εξέλιξη του προγράμματος του επαγγελματικού ταξιδιού.

Από τη διπλανή αποστολή μεσήλικας Πορτογάλος έρχεται κοντά μας και με λόγια παραφορτωμένα με συναίσθημα μας λέει: *«Θα ήθελα να σας ευχηθώ καλή τύχη. Καλή τύχη αλλά με αξιοπρέπεια. Διότι εμείς έχουμε το πρώτο, χάσαμε όμως το δεύτερο.»*

Περίεργη στιγμή. Πρωινό σε Γερμανόφωνο έδαφος κι' ένας Πορτογάλος απευθύνεται στην Αγγλική σε Έλληνες. Μια άλλου είδους παγκοσμιοποίηση. Σηκώθηκα τον ευχαρίστησα, τον χαιρέτησα δια χειραψίας.

Χαμένοι, ξανά, σε σκέψεις πολυποίκιλες, πήραμε, λίγες ώρες αργότερα, το αεροπλάνο του γυρισμού.

Προκειμένου να μην περάσουν άγονα αυτές οι δυο ώρες, διάβαζα την «Παγκόσμια ιστορία της ατιμίας» του Αργεντίνου Jorge Luis Borges. Γραμμένο πριν 80 χρόνια, με πρώτη ανάγνωση πριν από 30 και κάτι χρόνια, ήρθε τυχαία διαλεγμένο για να με συντροφεύσει σε αυτό ταξίδι. Μα λες και ήρθε συστημένο.

Λέξεις και προτάσεις από τις ιστορίες του, τυλιγμένες στη γοητευτική αχλή της Λατινοαμερικάνικης λογοτεχνίας, έρχονταν να καθίσουν με μια θαυμαστή ακρίβεια σε πολλά σημεία απορίας.

Όχι, δεν έδωσαν λύσεις. Προσέφεραν όμως, μια περίεργη ηρεμία και μια γαληνεμένη, έστω και μικρής πιθανόν διάρκειας, αποφασιστικότητα.

Αντιγράφω, τρία εδάφια, κι' ο καθένας τα αξιολογεί και τα καρφώνει μέχρι εκεί που αντέχει:

Από το «Ο Άνθρωπος της γωνιάς»:

«Με παχιά λόγια μόνο, και χωρίς σθένος και κουράγιο τι άλλο θα μπορούσε να μεγαλώσει εκεί εκτός από σκουπίδια, σαν και εμάς; Μετά σκέφτηκα πως όχι, πως όσο χειρότερος ήταν ο τόπος, τόσο πιο σκληρός έπρεπε να είσαι.»

Από το «Η χήρα Τσινγκ γυναίκα πειρατής».

«Αν είχες παλέψει σαν άντρας, δεν θα σε κρέμαγαν τώρα σαν το Σκυλί»

Από το «Αχρείος Διδάσκαλος της Εθιμοτυπίας, Κοτσουκένο Σουκέ»

«...μόνο που δεν έχει τέλος, όσο εμείς οι υπόλοιποι, που δεν είμαστε ίσως πιστοί αλλά που ποτέ δεν εγκαταλείψαμε ολοκληρωτικά την ελπίδα να γίνουμε, να τιμάμε αυτούς τους ανθρώπους με λέξεις.»

..κι όλα αυτά μεταξύ Μονάχου και Αθηνών